

Arrest

nr. 195 837 van 29 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Tijl Uilenspiegelalaan 17
2050 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Abdullah Qala, gelegen in het district Surkh Rod in de provincie Nangarhar afkomstig te zijn. U bent een Pashtoun van etnische origine. Op 14 februari 2011 vroeg u een eerste maal asiel aan in België nadat u Afghanistan had verlaten omwille van problemen met de taliban naar aanleiding van uw werk als huishoudhulp van een Amerikaan die les gaf aan de Universiteit van Jalalabad. Omdat er geen geloof werd gehecht aan uw werkzaamheden en de daaruit volgende problemen met de taliban, nam het CGVS op 31 januari 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd

geoordeeld dat u een veilig verblijfsalternatief (IVA) kon vinden in de stad Jalalabad. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd op 4 juni 2013.

Op 21 juni 2013 diende u een tweede asielaanvraag in waarbij u verklaarde niet terug te zijn gekeerd naar uw land van herkomst. In het kader van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een taskara van uw vader en broer, twee politieke lidkaarten van uw vader, twee cd-roms met een filmpje waarop u staat bij een dorpsbijeenkoms, vier foto's van u met vrienden, uw schoolrapport, een verklaring van de dorpsgenoten over uw herkomst en een e-mail van uw werkgever met de bevestiging dat u daar heeft gewerkt. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) besliste op 3 juli 2013 om deze aanvraag niet in overweging te nemen (bijlage 13quater). U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 20 februari 2014 diende u een derde asielaanvraag in waarbij u verklaarde niet terug te zijn gekeerd naar uw land van herkomst. In kader van uw derde asielaanvraag verwees u opnieuw naar uw oorspronkelijke problemen. Verder zou u sinds uw verblijf in een kerk in België problemen hebben met uw stam- en dorpsgenoten die u ervan verdenken bekeerd te zijn. Ter staving van uw derde asielaanvraag legde u opnieuw uw taskara neer, een foto van u met vrienden en een anoniem document dat voor u werd opgesteld en waarin wordt geargumenteed dat uw derde asielverzoek in overweging dient te worden genomen omdat u zou behoren tot de sociale groep van jongens en mannen 'of fighting age' die volgens het UNHCR een potentieel risicoprofiel zou uitmaken. In het document wordt eveneens gesteld dat de beoordeling van de veiligheidssituatie door de Commissaris-generaal foutief is. Op 20 maart 2014 besliste het CGVS om deze meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 25 augustus 2014 diende u een vierde asielaanvraag in. U verwees hierbij opnieuw naar uw oorspronkelijke problemen met de taliban en uw vrees om als bekeerling te worden aanzien naar aanleiding van uw verblijf in een kerk in België. Daarnaast stelde u dat u zich niet in Jalalabad kunt vestigen omdat u er geen woning bezit en omdat de taliban daar ook aanwezig zijn. U verwees ook naar de algemeen onveilige situatie in de provincie Nangarhar. Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten neer: een dreigbrief van de taliban dd. 10/01/1393 (Afghaanse kalender, komt overeen met 30 maart 2014 volgens onze kalender) gericht aan uzelf waarin u gevraagd wordt om zich aan te melden bij de sharia-rechtbank omdat de taliban beschikt over bewijzen van uw samenwerking met buitenlanders, een dreigbrief van de taliban dd. 2/3/1393 (23 mei 2014) gericht aan de imam van het district Surkh Rod waarin de taliban verklaart dat ze bewijzen hebben van uw samenwerking met de buitenlanders en dat u zich ter verantwoording moet aanmelden bij hun rechtbank en algemene informatie over de veiligheidssituatie in Afghanistan en de stad Jalalabad. Op 27 oktober 2014 besliste het CGVS om deze meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Zonder het grondgebied te hebben verlaten diende u op 12 december 2014 een vijfde asielaanvraag in. U verwijst hierbij opnieuw naar uw oorspronkelijke problemen met de taliban door uw werk als huishoudhulp bij een Amerikaan. U haalt tevens opnieuw aan dat u vreest om in Afghanistan als bekeerling te worden beschouwd omdat u in België in een kerk hebt verbleven. Voorts verklaart u dat uw mentaliteit is veranderd door uw jarenlange verblijf in België en dat dit problemen kan veroorzaken in geval van terugkeer naar Afghanistan. Zo stelt u dat u in België helemaal hebt ingezien dat de taliban de vijanden van Afghanistan zijn en dat u daardoor verschillende keren verzeild raakte in een gevecht met jongens die de taliban verdedigden. Daarnaast stelt u net zoals in uw vorige aanvraag dat u zich niet in de stad Jalalabad kunt vestigen omdat de situatie er niet veilig is en het bovendien onmogelijk is om die stad op een veilige manier te bereiken.

Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten voor: een brief van uw voormalige Amerikaanse werkgever met een kopie van zijn paspoort waarin hij bevestigt dat u voor hem heeft gewerkt, een artikel over een malik uit het district Surkh Rod die werd vermoord omdat hij samenwerkte met de overheid, verschillende foto's van uw verblijf in een kerk en uw deelname aan betogingen in België, een USB-stick met video's die bewijzen dat u deelnam aan betogingen in België, verschillende attesten en foto's over uw inburgering in België en een begeleidend schrijven van uw advocaat waarin hij wijst op het bestaan van een risicoprofiel in uw hoofd door uw werkzaamheden als huishoudhulp voor een Amerikaanse USAID-medewerker, uw vrees voor vervolging in Afghanistan als gevolg van uw verblijf in een kerk in België, het isolement waarin u zal terecht komen bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan door uw jarenlange verblijf in een westerse samenleving, uw vrees voor gedwongen rekrutering omdat u behoort tot de groep van jongens en mannen 'of fighting age' die volgens het UNHCR een potentieel risicoprofiel zou uitmaken en de onterechte conclusie van het CGVS dat u over een intern vluchtalternatief in Jalalabad beschikt. Na afloop van het gehoor legde uw advocaat tevens een arrest van de RvV voor in verband met het gewoonterecht in Afghanistan.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u

aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS reeds op 31 januari 2013 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De geloofwaardigheid van uw voorgehouden werk als huishoudhulp van een Amerikaan in Jalalabad dat leidde tot uw problemen met de taliban werd daarin ondermijnd. Deze beslissing werd bevestigd door de RvV op 4 juni 2013. Uw drie daaropvolgende asielaanvragen werden niet in overweging genomen. U diende geen beroep in tegen die beslissingen. Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe documenten en feiten te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

In het kader van uw huidige aanvraag legt u een brief voor van D.W.E. waarin hij bevestigt dat u was tewerkgesteld in Jalalabad in het kader van een project dat werd gesponsord door USAID. Op basis van dit document wil u aantonen dat er in de eerdere beslissingen ten onrechte geen geloof werd gehecht aan uw voorgehouden tewerkstelling in Jalalabad. Na een grondige analyse van dit document werden evenwel opmerkelijke incoherenties vastgesteld met de mail van diezelfde D.W.E. die u hebt voorgelegd in het kader van uw tweede asielaanvraag. Zo staat er in de brief die u ditmaal voorlegt dat uw contract liep van 1 juni tot 31 maart 2011 (sic), maar dat u in december 2010 plots uw werk hebt verlaten. In de mail van D.W.E. die u voorlegde tijdens uw tweede asielaanvraag staat echter dat u in het guest house werkte van 10 juni 2010 tot 10 maart 2011, toen het project werd beëindigd. Dit is hoogst opmerkelijk. Dat de twee documenten die werden opgesteld door uw voormalige werkgever om uw tewerkstelling bij hem aan te tonen, inhoudelijk allerminst coherent zijn, doet in ernstige mate afbreuk aan de interne geloofwaardigheid van deze documenten. Dat uw voormalige werkgever in het ene document zegt dat u uw contract hebt uitgedaan en bij hem werkte tot 10 maart 2011, maar in het volgende document vermeldt dat u in december 2010 plots uw werk hebt verlaten, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vluchtaanleiding. Ook de data waarop uw contract aanving en zou beëindigd worden, komen niet overeen in de twee documenten die D.W.E. heeft opgesteld. In zijn mail stelt hij dat uw contract liep van 10 juni 2010 tot 10 maart 2011, terwijl hij in zijn brief dan weer vermeldt dat uw contract liep van 1 juni (2010) tot 31 maart 2011. Hierbij moet tevens worden opgemerkt dat in het arbeidscontract dat u voorlegde in het kader van uw eerste asielaanvraag, staat dat uw contract liep van 10 juni 2010 tot 10 juni 2011. Dit is erg opmerkelijk aangezien het project van D.W.E. volgens zijn verklaringen in zijn mail afliep op 10 maart 2011. Hiermee geconfronteerd stelt u daar geen exacte informatie over te bezitten, maar u oppert dat er misschien nog een ander project gepland was na het einde van het project van dr. E. (CGVS, p. 13). Deze verklaring is evenwel weinig aannemelijk.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat ook uw taakomschrijving anders wordt weergegeven in de twee documenten van D.W.E.. In de mail die werd opgesteld op 19 februari 2013 staat dat u voor D.W.E. werkte als een guest house worker, terwijl in de brief wordt vermeld dat u werkte als cleaning assistent voor het Advancing Afghanistan Agriculture Project in Jalalabad. Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vluchtaanleiding uit Afghanistan. Bovendien moet worden vastgesteld dat beide documenten een gesolliciteerd en subjectief karakter hebben.

Verder is het opmerkelijk dat de omvang van uw salaris dat door D.W.E. wordt vermeld in zijn brief niet overeenkomt met het contract dat u neerlegde tijdens uw eerste asielaanvraag. Volgens D.W.E. verdiende u 250 dollar per maand, wat u zelf ook aangaf tijdens uw eerste gehoor, maar opmerkelijk genoeg stond in uw contract dat u slechts 200 dollar per maand verdiende. Wanneer hier tijdens het meest recente gehoor dieper op wordt ingegaan, stelt u dat uw officiële loon 200 dollar per maand was, maar dat u daarnaast ook 50 dollar per maand kreeg om uw onkosten te betalen als u met een taxi of riksja naar de stad moest gaan om inkopen te doen. Van N., de persoon die de lonen uitbetaalde, kreeg u echter het advies om die 50 dollar af te staan aan één van de veiligheidsagenten, O., die een motorfiets had en daarmee de inkopen deed. Toen u de logische vraag werd gesteld waarom N. die 50 dollar dan niet meteen aan O. betaalde, antwoordde u dat het eigenlijk uw taak was om dat te doen en niet die van O. (CGVS, p. 9). Deze verklaring houdt evenwel geen steek. Bovendien is het geenszins logisch dat u die extra 50 dollar beschouwde als uw eigen salaris en is het bijzonder opmerkelijk dat D.W.E. in zijn brief vermeldt dat uw salaris 250 dollar bedroeg, terwijl hij niets te maken had met de uitbetaling van de lonen en in uw contract enkel vermeld stond dat uw salaris 200 dollar bedroeg. Hiermee geconfronteerd, stelt u dat Dr. D. van alles op de hoogte was in het kantoor en dat N. hem daar waarschijnlijk over heeft ingelicht (CGVS, p. 12). Deze verklaring is evenwel weinig aannemelijk, te meer daar D.W.E. de kwestieuze brief pas heeft opgesteld op 28 november 2014, bijna vier jaar na uw vertrek uit Afghanistan, en het bijzonder weinig waarschijnlijk is dat hij zich nog dergelijke details over het loon van een schoonmaker zou herinneren. Deze vaststellingen doen verder afbreuk

aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden tewerkstelling voor het Advancing Afghanistan Agriculture Project in Jalalabad.

Wat betreft uw verklaringen over uw vrees voor vervolging in Afghanistan omdat u in een kerk hebt verbleven (CGVS, p. 16), moet worden opgemerkt dat nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer een risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier). De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is (Verklaring meervoudige aanvraag 11/11634/W, vraag 9). Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie in uw land van herkomst. Voor zover er, zoals u verklaart, in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u bekeerd bent tot het christendom, volstaat dit evenmin om te besluiten dat u een gegronde vrees voor vervolging loopt zoals voorzien in de Vluchtelingconventie of reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie. Wat betreft de bewering van uw advocaat dat u via het gewoonterecht zult vervolgd worden in Afghanistan, dient erop te worden gewezen dat nergens uit het verzoekschrift van uw advocaat blijkt welke regels uit het gewoonterecht in dit geval zouden worden toegepast. Het arrest van de RvV dat u in dit kader hebt voorgelegd, werpt hier geen ander licht op.

Wat betreft uw bewering dat uw mentaliteit is veranderd sinds u naar België bent gekomen en dat u politiek actief bent, moet worden opgemerkt dat uw activiteiten in de praktijk neerkomen op discussies die u aangaat met voorstanders van de taliban. Daarbij verdedigt u de Afghaanse overheid en is het soms tot een handgemeen gekomen met uw gesprekspartners (CGVS, p. 5 en 18). Uw verklaring dat u daarmee zal verdergaan in Afghanistan en daardoor in de problemen zal komen is echter een blote bewering die op geen enkel concreet element is gestoeld. Ook uw bewering dat u zich gelet op uw veranderde mentaliteit zou verzetten tegen beslissingen van ouderen die compensatiemaatregelen opleggen aan de familie van een moordenaar in plaats van de moordenaar te straffen (CGVS, p. 17), is een blote bewering aangaande een vooralsnog louter hypothetische situatie.

Wat uw vrees voor gedwongen rekrutering betreft, die wordt aangehaald in het verzoekschrift van uw advocaat en die u ook al aanhaalde in het kader van uw eerste en derde asielaanvraag, wordt er andermaal gewezen op het feit dat in de UNHCR Guidelines uitdrukkelijk wordt gesteld dat het risico op gedwongen rekrutering afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een risico op gedwongen rekrutering loopt en dat een verwijzing naar de loutere mogelijkheid op gedwongen rekrutering niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Daar uw verklaringen omtrent uw persoonlijke vrees voor gedwongen rekrutering in het kader van uw eerdere asielverzoeken zowel door de Commissaris-generaal als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als ongeloofwaardig werden beoordeeld en u in het kader van uw huidige asielverzoek geen elementen aanbrengt die de geloofwaardigheid ervan kunnen herstellen, kan er ook in het kader van uw vijfde asielverzoek geen geloof aan worden gehecht. Er moet dan ook worden geconcludeerd dat er niet in slaagde in concreto aan te tonen tot een in de UNHCR Eligibility Guidelines beschreven risicogroep te behoren.

Ten slotte halen u en uw advocaat aan dat u in België aan judo doet en dat u een professionele carrière ambieert, wat problemen zal opleveren bij een mogelijke terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 17-18). Uw advocaat verwijst daarbij naar de UNHCR Guidelines van augustus 2013, maar daarin wordt uitdrukkelijk vermeld dat het risico afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. In uw geval moet worden opgemerkt dat u nog geen sportieve activiteiten hebt ontwikkeld in Afghanistan en uw vrees voor mogelijke problemen in het kader van een terugkeer naar uw land van herkomst bijgevolg louter hypothetisch zijn. Wat er ook van zij, in de meest recente UNHCR Guidelines, gepubliceerd in april 2016, wordt niet langer vermeld dat sportende mensen gevisieerd worden in Afghanistan.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De foto's van uw verblijf in een kerk, tonen enkel aan dat u in België materiële hulp hebt gekregen in een kerk, wat in deze beslissing niet meteen in twijfel wordt getrokken. De foto's en video's van uw deelname aan betogingen van (Afghaanse) asielzoekers zonder verblijfsdocumenten, bevestigen enkel dat u aan dergelijke activiteiten hebt deelgenomen, maar hieruit blijkt geenszins dat dit voor problemen zou kunnen zorgen in geval van terugkeer naar Afghanistan. Uw inburgeringsattesten in België en foto's van uw activiteiten als judoka, tonen enkel aan dat u in België inburgeringslessen hebt gevolgd en aan judo hebt gedaan, maar zijn geenszins in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Het artikel over

de dood van een malik in Surkh Rod toont enkel aan dat personen met een bepaald risicoprofiel in Afghanistan het slachtoffer kunnen worden van gericht geweld, maar heeft verder geen betrekking op uw persoonlijke situatie.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Daarnaast kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de

veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 3 oktober 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat uw zus en schoonbroer in Khosh Gonbad wonen, een dorp dat behoort tot het grootstedelijk gebied Jalalabad. Bovendien baat uw schoonbroer een winkel uit in de stad Jalalabad (CGVS, p. 3-4). Daarnaast heeft u ook een oom die in een dorp woont dat tot het grootstedelijk gebied Jalalabad behoort, met name Nazarabad, gelegen in het district Surkh Rod langs de hoofdweg tussen Jalalabad en Kabul (CGVS, p. 4). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u een goede kennis heeft van de stad Jalalabad (CGVS, p. 7). Bijgevolg kan men concluderen dat u over de nodige contacten en ondersteuning beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, verwees u opnieuw naar uw problemen met de taliban (CGVS, p. 18). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”, *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om rekening te houden met verzoekers profiel, “*zijnde een persoon die voor een buitenlander – Amerikaan gewerkt heeft*”. Hij stelt dat het een algemeen bekend feit is dat dergelijke mensen het risico lopen op vervolging door de taliban. Aangaande “*zijn subjectieve vrees*” wenst verzoeker te verwijzen naar zijn verklaringen tijdens zijn gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Tevens verwijst verzoeker naar een paragraaf uit de proceduregids van UNHCR en voert hij aan dat rekening dient te worden gehouden met “*zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen*”. Hij wijst erop dat hij “*via het land naar België gekomen*” is en stelt dat men geen psycholoog hoeft te zijn “*om te beseffen dat mensen die via het land naar België komen enorm getraumatiseerd zijn*”. Hij meent dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met verzoekers psychologische toestand. Hij wijst er ook op dat hij laaggeschoold is. Verzoeker herhaalt dat het een algemeen bekend feit is dat de familieleden van mensen die voor de overheid werken door de

taliban worden vervolgd en hij verwijst naar “pagina 31 van de nieuwe Guidelines van UNHCR”. Hij meent dat hij de bescherming van het land van herkomst niet kan invoeren, “omdat ze de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen”.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”, juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker letterlijk als volgt:

“Verweerster hecht nog steeds geen geloof aan de tewerkstelling van verzoeker. Verweerster verwijst naar de mail en de brief van verzoekers werkgever en ze stelt dat deze twee documenten tegenstrijdige verklaringen bevatten.

Ten eerste werkte verzoeker niet voor een organisatie met een aparte administratie. Ten tweede gaat het over een tewerkstelling van 5 -6 jaar geleden. Verweerster geeft zelf toe dat het onmogelijk is om dergelijke detail over het loon van een schoonmaker te herinneren. Maar laat na dit argument ook in voordeel van verzoeker te gebruiken wanneer de werkgever van verzoeker een fout maakt over de datum van de tewerkstelling.

Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met de verklaringen van verzoeker over een eventuele verlenging van de projecten.

Verweerster stelt dat deze verklaringen weinig aannemelijk is. Weinig aannemelijk is niet gelijk aan helemaal niet aannemelijk.

Eruit blijkt dat verweerster subjectief ingesteld was om deze beslissing te nemen. De subjectieve houding van verweerster kan ook uit het feit dat verweerster van de taakomschrijving van een punt maakte.

Wat is het verschil tussen guest hous worker en cleaning assistant?

Uw Raad ziet dat verweerster geforceerd op zoek ging naar z'n flauwe punten om de asielaanvraag van verzoeker af te wijzen.

Verweerster maakte ten onrechte een punt over de omvang van verzoekers salaris. Verzoeker kreeg 200 dollar loon plus 50 euro om de aankopen te doen. Verweerster motiveert haar beslissing op een wijze alsof ze nooit in haar leven gezien heeft dat dit de normale gang van zaken is in de arbeidsmarkt.

Verweerster verwijst naar het verblijf van verzoeker in de kerk in Brussel en zegt dat dit geen probleem creëert mocht verzoeker terugkeren naar Afghanistan.

Verzoeker meent dat hij slachtoffer is geworden van ongelijke behandeling van gelijke situatie. Al Afghanen die toen deelgenomen hadden in kerk hadden internationale bescherming gekregen van het CGVS.

Het feit dat verweerster het dossier van verzoeker 2 jaar in de koelkast gestoken heeft en na 2 jaar stelt ze dat er geen probleem is bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, is een bewijs hoe oneerlijk en partijdig dit dossier behandeld is door verweerster.

Mocht verweerster dit dossier op tijd behandeld hebben zal verzoeker internationale bescherming gekregen hebben zoals andere Afghanen.

Verzoeker meent dat hij omwille van de gewoonterecht zal vervolgd worden in Afghanistan. Verweersters onderzoek is beperkt tot sharia en Islam zonder rekening te houden met het gewoonterecht.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de hieronder staande rapporten om te bewijzen dat hij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan het slachtoffer zal worden van vervolgingen of minstens van onmenselijke en vernederendere behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM.

Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met het feit dat de mentaliteit van verzoeker volledig veranderd is. Verzoeker is in strijd met de aanhangers van Taliban in België. Het feit dat deze discussie soms tot een hanggemeen gekomen is, is een bewijs dat verzoeker voor zijn ideeën opkomt. Verweerster stelt ten onrechte dat verzoeker dit niet in concreto bewezen heeft.

Het feit dat het tot een hanggemeen gekomen is, is een concreet bewijs.

Waarom heeft verweerder hiermee geen rekening gehouden is een vraagteken voor verzoeker.

Verweerster heeft ten slotte nagelaten om rekening te houden met de professionele carrière (judo) van verzoeker. Verweerster stelt dat verzoeker geen sportieve activiteiten had in Afghanistan. Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met de sportieve activiteiten van verzoeker in België. Verzoeker zal niet stoppen met zijn activiteiten mocht hij terugkeren naar Afghanistan. FAX: 03/689 06 15

Het is een bekend feit dat dergelijke mensen vervolgd worden door de Taliban. Het feit dat dit niet meer vermeld staat in de guide Lines van UNHCR van 2016 mag geen vrije brief zijn voor verweerder om met de werkelijkheid rekening te houden.

Sport wordt door Taliban gezien als iets immoreels. Het doet er niet toe of dat vermeld staat in de guide Lines. Taliban zullen mensen niet met rust laten omdat in de guide Lines van 2016 niet meer geschreven wordt over dit punt.

Het is zeer naïef om dit te geloven.

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Zij geen rekening houdt met het profiel van verzoeker

Het leven van verzoeker niet in gevaar is omwille van zijn verwestering en omwille van zijn sportieve carrière

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is."

2.1.1.3. In wat zich aandient als een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"Verweester heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door zijn profiel.

Verweerder heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom ze aan verzoeker geen subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend heeft.

Verweerder roept ten onrechte een intern vlucht alternatief in. Verzoeker meent dat hij over geen intern vlucht alternatief beschikt in Jalalabad.

Verweerder verwijst naar de familieleden in Jalalabad. Maar verweester heeft het over het hoofd gezien dat ze verweester 2 jaar geleden geïnterviewd had. Verweester gaat vanuit dat de persoonlijke en familiale situatie van verzoeker in die laatste jaren niet veranderd is.

Verweester stelt ten onrechte dat er voor verzoekster een intern vluchtalternatief voorhanden is in Jalalabad. Verzoeker wenst te verwijzen naar de volgende rapporten over de situatie in Jalalabad:

[...]

Verzoeker verwijst naar een rechtspraak van een Nederlandse rechter waarin gesteld wordt dat bij het beoordelen van een intern vluchtalternatief rekening gehouden moet worden met humanitaire gronden/noodsituatie. In deze rechtspraak houdt de rechter rekening met het voedsel crisis en het algehele acute ondervoeding voor het beoordelen van een intern vluchtalternatief. In een rapport van UNICEF van 4 augustus 2012 (Unicef Humanitarian Action Update, Democratic Republic of the Congo' (te vinden op www.unicef.org) staat dat het percentage van het algehele acute ondervoeding in Afghanistan 18% is. Een percentage dat hoger ligt dan het algehele acute ondervoeding van 15%. (zie rechtspraak van rechtbank in Zwolle, 10 juni 2013, nr. 13/467).

Verzoekster wenst in die zin te verwijzen naar het hieronder staande rapporten:

[...]

De toepassing van de bestreden beslissing kan voor ontheemding van verzoeker zorgen. Zoals hieronder vermeld worden de ontheemden disproportioneel blootgesteld aan voedsel crisis en ondervoeding.

[...]

In de UNHCR Eligibility guidelines van 6 augustus 2013 staat het volgende:

[...]

http://www.ecoi.net/file_upload/90_1375862717_2013-08-06-unhcr-afghanistan-eligibility-guidelines.pdf

Verzoeker is van oordeel dat Jalalabad geen veilig intern vluchtalternatief voor hem is omwille van de volgende redenen:

Wat betreft de term "durable = duurzaam" is verzoeker van oordeel dat het voorgestelde intern vlucht alternatief geen duurzaam karakter heeft. Sinds 2006 is Jalalabad meer dan eenmaal veilig - onveilig dan veilig verklaard door de asielinstanties in België.

Wat betreft de term "unpredictable = onvoorspelbaar" bestaat er geen twijfel dat de situatie in Afghanistan onvoorspelbaar is. De val van de provincie Konduz is een spijtig voorbeeld hiervan. Zie landen rapporten waarin het volgende staan:

[...]

De opmars van IS is een ander probleem die men zorgvuldig moet onderzoeken alvorens een intern vluchtalternatief in te roepen.

Het voorgestelde intern vluchtalternatief is niet toegankelijk voor verzoeker. Zie artikel 48/5, § 3, b Vw waarin het volgende staat:

[...]

Men mag naar Jalalabad via twee wegen reizen. A) autostraat nr. 3 – Kaboel Jalalabad, b) via Torkham Pakistan.

Beide wegen zijn zeer gevaarlijk. Zie landeninformatie waarin het volgende staat:

[...]

http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1349275902_mhb-20august-202012.pdf

In een ander rapport van “institute for War and Peace van oktober 2013 staat het volgende:

[...]

http://www.ecoi.net/local_link/259529/372124_en.html

Zie EASO contry of Origin report Afghanistan – security situation - rapport van Fabrizio pagina 40 waarin staat de situatie op de weg Kaboel Nangarhar OPNIEUW verslechterd is. (januari 2016)

De luchthaven van Jalabad:

Ten eerste is er geen vlucht tussen Kaboel en Jalalabad.

Laat ons aannemen dat er wel vluchten zijn, moet men dan nog rekening houden met het volgende:

Eens dat men van de luchthaven naar buitenkomt treedt men het grondgebied van de dorp Khushkombad van het district Behsud. In dit dorp is sprake van willekeurig geweld.”

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 13 oktober 2017 samen met een aanvullende nota de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad” van 9 juni 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Verzoeker diende op 14 februari 2011 een eerste asielaanvraag in. Bij 's Raads arrest nummer 104 395 van 4 juni 2013 werd verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat geen geloof kon worden gehecht aan zijn voorgehouden asielaanvraag en hij over een intern vestigingsalternatief beschikte in de stad Jalalabad. Op 21 juni 2013 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 3 juli 2013 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) om deze tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen. Verzoeker ging niet in beroep, zodat deze beslissing van de DVZ definitief is geworden.

Op 20 februari 2014 diende verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 20 maart 2014 besliste de commissaris-generaal om deze derde asielaanvraag niet in overweging te nemen. Verzoeker ging niet in beroep, zodat ook deze beslissing van de commissaris-generaal definitief is geworden. Op 25 augustus 2014 diende verzoeker een vierde asielaanvraag in.

Op 27 oktober 2014 besliste de commissaris-generaal om deze vierde asielaanvraag niet in overweging te nemen. Verzoeker ging niet in beroep, zodat ook deze beslissing van de commissaris-generaal intussen definitief is geworden.

Op 12 december 2014 diende verzoeker zijn vijfde, onderhavige asielaanvraag in, waarin hij verwijst naar de problemen die hij reeds doorheen zijn voorgaande asielaanvraag had aangehaald en waaromtrent hij een aantal bijkomende stukken bijbrengt (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag reeds in de beoordeling van zijn eerste asielaanvraag werd vastgesteld en in het kader van huidige, vijfde asielaanvraag enkel de door verzoeker nieuw bijgebrachte feiten en documenten worden onderzocht, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen; (ii) verschillende tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen de documenten die verzoeker in het kader van onderhavige, vijfde asielaanvraag bijbrengt en documenten die hij reeds bij zijn eerdere asielaanvragen had neergelegd; (iii) volgens de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') hij geen vrees voor vervolging dient te koesteren omwille van zijn verblijf in een kerk in Brussel en hij aan een eventuele vervolging wegens beschuldiging van apostasie kan ontsnappen door louter te bevestigen dat hij nog steeds moslim is; (iv) zijn bewering dat zijn mentaliteit sinds zijn komst naar België veranderd is en dat hij discussies aangaat met voorstanders van de taliban in België geenszins *in concreto* aantoont dat hij ingeval van terugkeer naar Afghanistan problemen zou kennen daar dit slechts een blote bewering en een louter hypothetische situatie betreft; (v) hij evenmin *in concreto* aantoont dat hij gedwongen zal worden gerekruteerd door de taliban ingeval van terugkeer naar Afghanistan en hiervoor slechts verwijst naar richtlijnen van UNHCR waarin zelf wordt gesteld dat dienaangaande rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden van het geval; (vi) ook zijn vrees voor vervolging omwille van zijn judoactiviteiten in Afghanistan louter hypothetisch is, niet *in concreto* werd aangetoond en bovendien in de richtlijnen van UNHCR van 2016 geen melding meer wordt gemaakt van een risico in hoofde van sportende mensen in Afghanistan; en (vii) de door hem voorgelegde documenten in het kader van onderhavige, vijfde asielaanvraag (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift geenszins in slaagt de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en het volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van een reeks blote beweringen en het op gratuite wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige en accurate wijze de voormelde pertinente motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te trachten te weerleggen.

Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om rekening te houden met verzoekers profiel, "*zijnde een persoon die voor een buitenlander – Amerikaan gewerkt heeft*", gaat hij voorbij aan het gewijsde van 's Raads arrest nummer 104 395 van 4 juni 2013 waar werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden werkzaamheden als schoonmaker voor een Amerikaan die in Afghanistan werkzaam was. Verzoeker tweede, derde en vierde asielaanvraag werden niet in overweging genomen; hij liet telkens na tegen deze beslissingen van niet-inoverwegingname in beroep te gaan, zodat deze beslissingen alle definitief zijn geworden. De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing terecht op dat het bij de beoordeling van onderhavige, vijfde asielaanvraag dan ook volstaat enkel de nieuwe door verzoeker bijgebrachte feiten en documenten te onderzoeken, weliswaar rekening houdend met alle in het dossier aanwezige elementen. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Waar verzoeker vervolgens verwijst naar een paragraaf uit de procedureregids van UNHCR, dient erop gewezen dat deze procedureregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van

de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat. Waar hij verder aanvoert dat rekening dient te worden gehouden met “*zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen*”, dient vastgesteld dat verzoeker in geheel nalaat *in concreto* te duiden waar, wanneer of op welke wijze volgens hem geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn persoonlijkheid, zijn intellectuele vermogens, zijn leeftijd of welke psychologische stoornissen. Waar hij stelt als volgt: “*Verzoeker is via het land naar België gekomen en men hoeft geen psycholoog OF psychiater te zijn om te beseffen dat mensen die via het land naar België komen enorm getraumatiseerd zijn.*”, kan hij geenszins worden bijgetreden en komt hij niet verder dan het opwerpen van een blote bewering. Verzoeker brengt geen enkel medisch/psychologisch/psychiatrisch attest bij waaruit zou kunnen blijken dat hij te lijden heeft van psychische/psychologische/mentale problemen. Waar verzoeker opmerkt dat hij laaggeschoold is, laat hij opnieuw na *in concreto* te duiden op welke wijze dit gegeven een ander licht zou kunnen werpen op de motieven in de bestreden beslissing. Overigens kan ook van een laaggeschoold persoon worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker nog citeert uit de richtlijnen van UNHCR betreffende het risicoprofiel voor (familieleden van) personen die voor de overheid werken, dient erop gewezen dat verzoeker de door hem aangevoerde vrees *in concreto* aannemelijk dient te maken en dat een verwijzing naar louter algemene informatie hiertoe niet volstaat. Bij voormeld arrest van de Raad van 4 juni 2013 werd reeds de ongelooftwaardigheid van verzoekers voorgehouden tewerkstelling in Afghanistan voor een Amerikaan vastgesteld.

Wat betreft de in de bestreden beslissing terecht vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de documenten die verzoeker aangaande zijn voorgehouden tewerkstelling neerlegt in het kader van onderhavige, vijfde asielaanvraag (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) en de documenten die hij dienaangaande reeds bij zijn voorgaande asielaanvragen bijbracht, dient vastgesteld dat wel degelijk redelijkerwijze kan worden verwacht dat de gegevens over verzoekers tewerkstelling doorheen al deze documenten coherent zijn, *quod non*. Het feit dat verzoeker “*niet voor een organisatie met een aparte administratie*” zou hebben gewerkt en dat het mogelijk is dat een detail als het loon van een schoonmaker na een aantal jaren niet meer vers in het geheugen zit, doet hieraan geen afbreuk. In de bestreden beslissing wordt voorts terecht vastgesteld dat verzoekers verklaring dat het mogelijk was dat er een ander project was na de beëindiging van het project waarvoor verzoeker initieel was tewerkgesteld (gehoorverslag CGVS 13 februari 2015, p. 13) niet aannemelijk is. Er kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker hierover met zekerheid kan spreken in de plaats van slechts te spreken over een mogelijkheid. Tevens kan eveneens redelijkerwijze worden aangenomen dat het takenpakket van iemand die werkt in een gastenhuis ruimer is dat het takenpakket van iemand die louter werkt als schoonmaakassistent, zodat de vastgestelde tegenstrijdigheid in de bestreden beslissing tussen de vermelding van verzoekers taakomschrijving enerzijds als “*guest house worker*” en anderzijds als “*cleaning assistant*” pertinent is. Uit het voorgaande blijkt dat geenszins kan worden besloten tot een subjectieve ingesteldheid in hoofde van de commissaris-generaal en dat geenszins kan worden ingezien “*dat verweerster op zoek ging naar z'n flauwe punten om de asielaanvraag van verzoeker af te wijzen*”, zoals verzoeker aanvoert in zijn verzoekschrift.

Aangaande zijn verloning laat verzoeker nogmaals na om zijn bewering *in concreto* te staven. Hij voert namelijk aan dat het “*de normale gang van zaken is in de arbeidsmarkt*” om iemand een loon van 200 dollar te betalen plus 50 euro om de aankopen te doen, zonder dat hij deze bewering staft aan de hand van enig stuk.

Ook waar verzoeker stelt als volgt: “*Verzoeker meent dat hij slachtoffer is geworden van ongelijke behandeling van gelijke situatie. Al Afghanen die toen deelgenomen hadden in kerk hadden internationale bescherming gekregen van het CGVS.*”, komt hij niet verder dan het opwerpen van een blote, niet-gestaafde bewering. Er dient bovendien opgemerkt dat in het vreemdelingencontentieux ieder dossier individueel wordt behandeld. Het loutere feit dat de bestreden beslissing werd genomen ruim een jaar na het indienen van onderhavige, vijfde asielaanvraag toont geenszins aan dat verzoeker op een discriminerende wijze zou zijn bejegend. Verzoeker toont bovendien niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn asielaanvraag sneller had moeten worden behandeld. Hij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de asielprocedure nu hij hierdoor langer bescherming

genoot tegen de beweerdte vervolging en hij bovendien aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas. Daarenboven is een langdurig verblijf in België niet relevant voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat de asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

Waar verzoeker aanvoert dat het onderzoek van de commissaris-generaal betreffende zijn vrees voor vervolging omwille van het gewoonterecht zich beperkt "*tot sharia en Islam zonder rekening te houden met het gewoonterecht*", kan hij evenmin worden bijgetreden. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat verzoeker nalaat te verduidelijken op welke regels van welk gewoonterecht zijn vrees voor vervolging *in concreto* zou zijn gebaseerd. Ook in onderhavig verzoekschrift laat verzoeker na dit *in concreto* te verduidelijken. Waar verzoeker bij de uiteenzetting over zijn tweede middel "*wenst te verwijzen naar de hieronder staande rapporten om te bewijzen dat hij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan het slachtoffer zal worden van vervolgingen of minstens van onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM*", kan niet worden ingezien over welke rapporten verzoeker het heeft, vermits de volgende paragraaf handelt over zijn voorgehouden mentaliteitswijziging (p. 7) en pas in het derde middel rapporten werden opgenomen (p. 9).

Aangaande verzoekers voorgehouden mentaliteitswijziging en zijn bewering dat hij in België discussies heeft met voorstanders van de taliban waarbij het al tot een handgemeen is gekomen, komt verzoeker in onderhavig verzoeker opnieuw niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen dienaangaande, het opwerpen van een blote bewering en het simpelweg tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal. Dat het tot een handgemeen zou zijn gekomen is immers een loutere bewering vanwege verzoeker. Op welke wijze dit beweerdte handgemeen in België een concreet bewijs zou kunnen zijn voor de voorgehouden problemen naar aanleiding van zijn beweerdte mentaliteitswijziging in Afghanistan, kan niet worden ingezien en wordt door verzoeker geenszins *in concreto* verduidelijkt in onderhavig verzoekschrift. Ook betreffende zijn plannen om in Afghanistan niet te stoppen met zijn judoactiviteiten, komt hij niet verder dan de onjuiste bewering dat de commissaris-generaal hiermee geen rekening zou hebben gehouden. In de bestreden beslissing wordt er immers terecht op gewezen dat verzoeker nalaat enig concreet element aan te brengen waaruit zou kunnen blijken dat hij omwille van deze judoactiviteiten problemen zou kennen ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Het feit dat het risico voor sportende mensen in de laatste richtlijnen van UNHCR voor Afghanistan van 2016 niet meer werd opgenomen, terwijl dit in de richtlijnen van 2013 wel nog het geval was, is wel degelijk een indicatie dat dit risico door UNHCR niet langer als zwaarwichtig wordt beschouwd. Verzoeker brengt geen enkel stuk bij ter staving van zijn bewering dat sport door de taliban wordt gezien als iets immoreels of dat sportende mensen in Afghanistan wel degelijk nog steeds een risico lopen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er op geen enkele wijze in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar

en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan de aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. In onderhavig verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in op het voorgaande een ander licht te werpen. De rapporten waaruit hij citeert (verzoekschrift, p. 16) dateren van augustus 2012 en oktober 2013 en kunnen dan ook bezwaarlijk als actueel worden beschouwd. Waar verzoeker verwijst naar een rapport in verband met de luchthaven in Jalalabad, dient erop gewezen dat de luchthaven van Jalalabad niet wordt gebruikt voor burgervluchten (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*” van 9 juni 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van

een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 9) kan worden afgeleid dat de acties van IS in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

De informatie die verzoeker citeert, is niet van aard om aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is. Waar verzoeker aanvoert dat de veiligheidssituatie in Jalalabad geen duurzaam karakter heeft omdat *“Sinds 2006 is Jalalabad meer dan eenmaal veilig – onveilig dan veilig verklaard door de asielinstanties in België”*, laat hij na zijn bewering middels enig stuk te staven. De onvoorspelbaarheid van de situatie in Afghanistan blijkt verder niet uit de informatie bijgebracht door de partijen. Waar verzoeker stelt als volgt: *“De val van de provincie Konduz is een spijtig voorbeeld hiervan. Zie landen rapporten waarin het volgende staan:”*, kan opnieuw niet worden ingezien over welke rapporten verzoeker het heeft, vermits hij hierna ingaat op de opmars van IS. Over deze opmars van IS waaromtrent volgens verzoeker een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan, werd hoger reeds behandeld. Verzoeker brengt geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat IS actief is in de stad Jalalabad.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat uw zus en schoonbroer in Khosh Gonbad wonen, een dorp dat behoort tot het grootstedelijk gebied Jalalabad. Bovendien baat uw schoonbroer een winkel uit in de stad Jalalabad (CGVS, p. 3-4). Daarnaast heeft u ook een oom die in een dorp woont dat tot het grootstedelijk gebied Jalalabad behoort, met name Nazarabad, gelegen in het district Surkh Rod langs de hoofdweg tussen Jalalabad en Kabul (CGVS, p. 4). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u een goede kennis heeft van de stad Jalalabad (CGVS, p. 7). Bijgevolg kan men concluderen dat u over de nodige contacten en ondersteuning beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, verwees u opnieuw naar uw problemen met de taliban (CGVS, p. 18). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.”

Verzoeker komt dienaangaande in zijn verzoekschrift niet verder dan erop te wijzen dat het gehoor op het CGVS reeds twee jaar geleden plaatsvond en te opperen dat verweerder ervan uitgaat dat verzoekers persoonlijke en familiale situatie in die twee jaar niet is veranderd. In zoverre dit een loutere vaststelling is, kan verzoeker worden gevolgd, doch dit doet op geen enkele wijze afbreuk aan de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing. In zoverre verzoeker wenst aan te tonen dat niet werd nagegaan of zijn persoonlijke en familiale situatie sinds het gehoor op het CGVS op 13 februari 2015 is veranderd, dient erop gewezen dat hij in onderhavig verzoekschrift geen enkele nieuwe en/of bijkomende informatie verschaft over zijn persoonlijke en familiale situatie, zodat er redelijkerwijze kan van worden uitgegaan dat deze nog steeds hetzelfde is zoals hij tijdens voormeld gehoor heeft verklaard. Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar

Jalalabad zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER